

mzdové podmínky (§ 16 dotč. zák.), a dle §u 17 téhož zákona nesměli vyhlásiti stávku, dokud rozhodčí soud nevydal nálezu, stejně jako zaměstnavatelé do té doby nesměli vyhlásiti výluky. Ale zaměstnanci se tak nezachovali, nýbrž proti zákazu zmíněného §u 7 zahájili stávku. Oni sami byli tedy příčinou toho, že práce byla zastavena, nikoli zaměstnavatelé, a proto nelze tvrditi, že usnesení valné hromady žalujícího svazu směřovalo k tomu, by práce byla zastavena a zaměstnanci propuštěni za tím účelem, aby byla mzda snížena. Totéž, co platí pro poměr mezi svazem zaměstnavatelů a organizací zaměstnanců, platí však i pro poměr mezi členy svazu a organisovanými dělníky. Bylo-li však usnesení valné hromady žalujícího svazu platné, byl žalovaný jakožto člen svazu podle stanov, představujících smlouvu mezi svazem a jeho členy, povinen zachovati se dle usnesení, a neučinil-li tak, z důvodu jakéhokoli, vzal na sebe důsledky, vytčené pro tento případ ve stanovách. Nemuže se vymlouvatí terorem zaměstnancu, neboť ten se týkal, jak patrně z výsledku průvodního řízení, jež první soud vzal ve skrze za prokázané, stavby »Ermy«, která mu byla později svazem povolena za dosavadních podmínek, tak že se uložená pokuta tohoto případu ani netýká; ani hrozící mu prý hospodářskou zkázou, ježto i tu dle vývodu odvolacího spisu žalovaného šlo hlavně o stavbu »Ermy«. Žalovaný porušil však závazky vůči žalujícímu svazu nejen tím, že se při stavbách jemu svěřených a rozdělaných nezachoval dle usnesení valné hromady, nýbrž hlavně i tím, že převzal a za dosavadních mzdových podmínek prováděl práce, vrácené jinými členy svazu, kteří se loyálně drželi onoho usnesení. Pro toto hrubé porušení stavovských povinností nemá žalovaný vůbec žádné omluvy, neboť v tom směru neuplatnil žádné z námitek, činěných proti žalobnímu nároku, a již toto porušení povinností ospravedlňuje plně uloženou mu pokutu, jejíž výše, jak uvedeno, mezi stranami nebyla spornou.

Čís. 2718.

V řízení o žalobě, usilující o soudní výrok, že exekučně vymáhaný nárok zanikl skutečnostmi, nastavšími po vzniku exekučního titulu, dlužno pokračovati, třebaže mezi tím k rekursu proti povolení exekuce byl exekuční návrh z formálních důvodů zamítnut.

(Rozh. ze dne 13. června 1923, Rv I 1557/22.)

Usnesením ze dne 13. dubna 1921 byla žalovanému povolena proti žalobci exekuce dle §u 353 ex. ř. zmocněním vymáhajícího věřitele ku zakoupení dvou dvojjagonu stavebního dříví na účet dlužníka. Proti povolení exekuce vznesl žalobce rekurs a zároveň žalobu, by uznáno bylo právem, že nárok vymáhajícího věřitele (žalovaného) na dodání dvou dvojjagonu stavebního dříví dle §u 35 ex. ř. pominul skutečnostmi nastalými po vzniku exekučního titulu a by proto byla exekuce zrušena. Rekursní soud rekursu z důvodů formálních vyhověl a exekuční návrh zamítl. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu, jež za řízení byla změněna v ten rozum, by uznáno bylo právem, že nárok vymáhajícího

věřitele (žalovaného) na dodání dvou dvojbagonů stavebního dříví dle §u 35 ex. ř. pominul skutečnostmi nastalými po vzniku exekučního titulu, a že exekuce z tohoto titulu jest nepřipustnou — zamítl, maje za to, že vzhledem k usnesení rekursního soudu stala se žaloba bezpředmětnou. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d uznal dle žaloby a uvedl v otázce, o niž tu jde

v d ů v o d e h:

Sluší přisvědčiti dovolání žalobcovu v tom, že věc nebyla nižšími stolicemi po právní stránce správně posouzena, když byla žaloba i s celou změněnou žalobní žádostí zamítnuta jako bezpředmětná z důvodu, že byl exekuční návrh žalovaného na základě rekursu žalobcova právoplatně zamítnut. § 35 ex. ř. mluví v odstavci prvním o námitkách proti nároku, zakládajících na skutečnostech, které nastaly po vzniku exekučního titulu a které nárok ruší. Tyto námitky nutno vznést žalobou za řízení exekučního, t. j. po povolení exekuce. Vedle této žaloby připouští též § v druhém odstavci rekurs proti povolení exekuce, který se však může opírat jen o okolnosti ze spisů patrné, nikoliv o okolnosti nové. Z toho je zřejmo, že oba tyto právní prostředky jsou na sobě nezávislé, neboť rekurs směřuje jen k odstranění povolené exekuce, žaloba naproti tomu k odstranění rozhodnutí o nároku samém. V tomto případě byl návrh žalovaného na povolení exekuce zamítnut z důvodu, že neodpovídal předpisům exekučního řádu o způsobu vedení exekuce na vydání věcí movitých. Toto rozhodnutí netýkalo se nijak základu exekuce, t. j. nároku a exekučního titulu; žaloba, která podle svého obsahu směřovala na uznání zániku exekučního titulu, nebyla jím vyřízena a nestala se bezpředmětnou. Bepředmětným se stala jen původní žalobní žádost, znějící jen na zrušení exekuce, která byla však za souhlasu žalovaného v podstatě změněna ve smyslu, odpovídajícím změněné situaci a bylo proto o ní rozhodnuto. § 35 ex. ř. žádá, by byly námitky proti exekučnímu titulu vzneseny za řízení exekučního. Tomuto požadavku bylo vyhověno tím, že byla žaloba podána po povolení exekuce. Na dalším vývoji exekučního řízení nezáleží, když nevedlo ke konci, jehož se žalobce svou žalobou domáhá, a když bylo zrušeno jen z důvodů formálních, které podání nové exekuční žádosti nepřekážejí. Dovolací soud má tudíž za to, že se změněná a doplněná žaloba nestala bezpředmětnou a že sluší o ní rozhodnouti.

Čís. 2719.

Žaloba o určení, že zatížení žalobce v obchodních knihách žalovaného stalo se neprávem, jest žalobou o určení právního poměru (§ 228 c. ř. s.), a nikoli žalobou o určení pouhé skutečnosti a jest při žalobě opodstatněn i právní zájem na brzkém určení. Současná další žalobní žádost, by žalovaný provedl ve svých obchodních knihách odtížení žalobce, jest žádostí o plnění, již nelze vytýkati nepřesnost a neurčitost.

(Rozh. ze dne 13. června 1923, Rv I 133/23.)